

μάθημα μετριοφροσύνης. "Ότε άνθρωποι μηδεμιάς αξίας υποεμφανίζονται ενώπιον ἡμῶν διὰ προσόντα, τὰ ὅποια μόνοι αὐτοὶ ἀποδίδουν εἰς ἐκντούς, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ κλονηθῆ διὰ τινος ἀμφιβολίας ἢ ἐκτίμησις τῆς ἰδίας ἡμῶν αξίας; Εἶναι δυνατόν βλέποντες τοὺς τοιοῦτους, νὰ μὴ σκεφθῶμεν, ὅτι ἐνδέχεται καὶ ἡμεῖς νὰ πλανώμεθα ὡς πρὸς τὴν περὶ ἡμῶν αὐτῶν ιδέαν; Καλὸν, μέχρι τινός, ἢ εἰς ἐαυτὸν πεποιθήσις, ἀλλὰ καλλίτερον ἔτι τὸ νὰ συνδυάζηται μετὰ τινος δισταγμοῦ ὡς πρὸς τὰ προτερήματα ἡμῶν. Ἐὰν πράγματι τὰ ἔχωμεν, ἢ μετριοφροσύνη δὲν θὰ τὰ σμικρύνῃ.

[Ἐπετα τὸ τέλος]

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐξεδόθη, ἀναλώμασι τοῦ Βρεττανικοῦ Μουσείου, τὸ ἄρτι εὐρεθὲν συνταγματικόν τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ τῆς πολιτείας τῶν Ἀθηναίων. Ὁ ἐκδότης Κ. Κένυον προέταξε μακρὰν εἰσαγωγὴν, ἐν τῇ περιγράφει τὸν πάπυρον, ἐξετάζει τὰ κατὰ τὴν γνησιότητα αὐτοῦ, ἀναλύει δὲ τὸ περιεχόμενον, ἐξαίρων ἰδίως τὰ χωρία ἐκεῖνα, δι' ὧν διορθοῦνται ἢ διαλευκαίνονται τὰ τέως περὶ τοῦ πολιτεύματος τῶν Ἀθηνῶν παραδεδομένα. Ἐν ταῖς σημειώσεσι σαφηνίζονται ὅσα τῶν χωρίων χρήζουσιν ἐρμηνείας, παρεξεταζόμενα πρὸς τὰς σωζόμενας πηγάς. Ἡ γνησιότης τοῦ κειμένου εἰς οὐδεμίαν ὑπόκειται ἀμφιβολίαν, πάντα δὲ ὅσα ἐπάγεται ὁ Κ. Κένυον πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῆς οὐδεμίαν ἐπιδέχονται ἀντίρρησην. Ἀλλὰ δὲν φαίνεται ἐξ ἴσου κεκρίμενον τὸ ζήτημα: ἂν ἡ ἀριστοτελικὴ αὕτη συγγραφή εἶναι ἔργον γνήσιον τοῦ μεγάλου φιλοσόφου. Ὁ Κ. Κένυον παρατηρεῖ ὅτι ἔχομεν βεβαίως πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ ἐν τῇ ἀρχαιότητι γνωστὸν καὶ ὑπὸ πολλῶν συγγραφέων ἀναφερόμενον σύγγραμμα περὶ τῆς τῶν Ἀθηναίων Πολιτείας· δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ ἰσχυρισθῶμεν μετὰ πάσης βεβαιότητος, ὅτι τὸ πονημάτιον τοῦτο εἶναι γνήσιον τοῦ Ἀριστοτέλους ἔργον. Ταῦτα κατὰ τὴν Νέαν Ἠμέραν.

Ὁ καθηγητὴς H. Weil ἀνήγγειλεν ἐπ' ἐσχάτων εἰς τὴν ἐν Παρισίαις Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιγραφῶν τὴν ἀνεύρεσιν νέων ἀποσπασμάτων τοῦ Εὐριπίδου, γενομένην ὑπὸ τοῦ κ. Flinders Petrie ἐν τινὶ τάφῳ τοῦ Κουρῶ (Φαγίου) καὶ ἀναγνωσθέντων ὑπὸ τῶν κυρίων Sayce καὶ Machafly. Ἐκ τινῶν ἄλλων ἐγγράφων, τὰ ὅποια μετὰ τῶν ἀποσπασμάτων εὐρέθησαν ἐν τῷ αὐτῷ ὑπογίῳ, ὑποτίθεται ὅτι ἡ ἀντιγραφή τῶν στίχων τοῦ Εὐριπίδου ἐγένετο πρὸ τοῦ ἔτους 230 π. Χ., διότι εἰς τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἀναφέρονται τὰ βῆθῆντα ἔγγραφα. Τὰ ἀποσπάσματα τοῦ Εὐριπίδου εἶνε τρία καὶ ἀνήκουσιν εἰς τὸ τελευταῖον μέρος τῆς Ἀντιόπης. Τὸ μακρότερον τῶν ἀποσπασμάτων κατέχει δύο στήλας. Γνωστὸν εἶνε ὅτι πρὸ τινῶν ὁ κ. Weil εἶχεν ἐκδώσει καὶ ἄλλα τοῦ Εὐριπίδου ἀποσπάσματα, περὶ ὧν πολὺς εἶχε γίνῃ λόγος καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ παρ' ἡμῖν.

Ὁ θεριμῶδς τοῦ Σαρδοῦ θὰ παρσταθῆ ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Βρυξελλῶν.

Τὰ διάφορα γερμανικὰ πανεπιστήμια ἀριθμοῦσι κατὰ τὴν τρέχουσαν χειμερινὴν ἐξαμηνίαν φοιτητὰς ὡς ἑξῆς: Τὸ τοῦ Βερολίνου 5,527, τὸ τῆς Λειψίας 3,458, τὸ τοῦ Μονάχου 3,382, τὸ τοῦ Βυρτζβούργου 1,544, τὸ τῆς Τυβίγγης 1,250, τὸ τοῦ

Βρεσλάου 1,246, τὸ τῆς Βόννης 1,219, τὸ τῆς Ἐρλάγγης 1,054, τὸ τῆς Ἐϊδελβέργης 970, τοῦ Στρασβούργου 917 κλπ. Τοὺς ὀλιγωτέρους φοιτητὰς ἔχει τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Ροστόκ 371. Ὁ ὅλος δὲ ἀριθμὸς τῶν φοιτητῶν ἀνέρχεται εἰς 28,711.

Κατὰ μίμησιν τῆς ἐν Βερολίῳ Ἐλευθέρας Σχολῆς συνιστᾶται ὁμώνυμος τοιαύτη καὶ ἐν Βιέννῃ.

Ἐν Μονάχῳ ἰδρύθη ἑταιρία πρὸς διάδοσιν νέας διεθνούς γλώσσης ἣτις φέρεται τὸ ὄνομα Esperanto καὶ ἐφευρέθη ὑπὸ τοῦ Δρος Σάμενχοφ ἐν Βαρσοβίᾳ. Τῆς γλώσσης ταύτης ἀναγνωσμάτρια ἐξεδόθησαν ἤδη εἰς 14 εὐρωπαϊκῆς γλώσσης.

Κατὰ τὰς γερμανικὰς ἐφημερίδας, ὁ Σουλτάνος ἀσχολεῖται μετὰ πολλοῦ ζήλου περὶ τὴν σπουδὴν τῆς γερμανικῆς γλώσσης αἱ δὲ πρόοδοι αὐτοῦ εἶνε σημαντικαί. Οὕτω κατὰ τὰς συνδιαλέξεις μετὰ τοῦ Γερμανοῦ πρεσβευτοῦ ὁ Ἀδδούλ Χαμητ σπανίως ἐπικαλεῖται τὴν βοήθειαν διερμηνέως, ἐδήλωσε δὲ ποτε πρὸς τὸν αὐτὸν πρεσβευτὴν, ὅτι εἰς δευτέραν ἐπίσκεψιν τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου ἐλπίζει ὅτι θὰ δυνηθῆ νὰ χαιρετῆσῃ τὸν φιλιτανο μόνον γερμανιστὴ. Ὁ Σουλτάνος ἀρέσκειται πολὺ καὶ εἰς τὰ προϊόντα τῆς γερμανικῆς φιλολογίας, ἰδίως δὲ εἰς τὰ ποιήματα τοῦ Χάινε καὶ τοῦ Γάιμπελ, ὧν καλλίστην τουρκικὴν μετάφρασιν ἔχει ὡς βοήθημα. Ἐκφράζεται δὲ ἐπαινετικώτατα καὶ περὶ τῶν ἔργων τῆς Βασιλείσσης τῆς Ρωμοῦνίας, τῶν ὁποίων βαρῦτιμον ἔκδοσιν ἔχει λάβῃ παρὰ τῆς συγγραφέως ὡς δῶρον.

Ἐξεδόθη τὸ Δ' τεῦχος τοῦ Ἀθηναίου τμηματός τῶν Ἀνακρινώσεων τοῦ Γερμανικοῦ ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου, δι' οὗ συμπληροῦται ὁ ΙΒ' τόμος τοῦ περιοδικοῦ τούτου. Ἐν τῷ προκειμένῳ τεύχει δημοσιεύονται τέσσαρες πραγματεῖαι περὶ τῶν εὐρημάτων ἐν τῷ παρὰ τὰς Θήβας ἱερῷ τῶν Καθίρων ὑπὸ τῶν κκ. P. Wolters, B. Graef καὶ E. Szanto καὶ ἑτέρα πραγματεῖα τοῦ κ. W. Doerpfeld περὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀνακαλυφθέντος παλαιότερου ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, δι' ἧς ἀνασκευάζει ἀνακριθείας τινὰς τῆς περὶ Ἐκατομπεδίου ἄρτι ἐκδοθείσης διατριβῆς τοῦ κ. Λόλλιγκ. Πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον ἔχουσιν αἱ ἀνακρινώσεις περὶ τοῦ ἱεροῦ τῶν Καθίρων, ἐν ᾧ πρὸ πενταετίας περίπου ἔλαβε τὴν ἄδειαν παρὰ τῆς Γενικῆς Ἐφορείας τῶν ἀρχαιοτήτων νὰ ἐνεργήσῃ ἀνασκαφὰς τὸ Γερμανικὸν Ἰνστιτούτον, ὅτε ἐκ προσκλήματός τινος τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας κατενοήθη ἡ σπουδαιότης τοῦ ἱεροῦ ἐκεῖνου. Αἱ δημοσιεύόμεναι ἀνακρινώσεις συμπληροῦσι τὴν ἐν προηγουμένῳ τεύχεσι δημοσιευθεῖσαν περιληπτικὴν ἐκθεσιν περὶ τοῦ συνόλου τῶν εὐρημάτων, διότι κατὰ τινὰ δῆλωσιν τοῦ κ. Βόλτερς, τὸ Ἰνστιτούτον παρασκευάζει τὴν ἔκδοσιν ἰδίας μονογραφίας περὶ τοῦ παρὰ τὰς Θήβας Καθίρειου, ἐν ἣ λεπτομερεστάτος θὰ γείνη λόγος περὶ αὐτῶν.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Μανουήλ I Γεωργίου Πατριαρχικοί Πίνακες. Εἰδησεις ἱστορικαί, βιογραφικαί περὶ τῶν Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου μέχρις Ἰωακείμ Γ' τοῦ ἀπὸ Θεσσαλονίκης. 36 — 1884. Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Οἱ χρονολογικοὶ πίνακες οἰωνοῦντες ἀρχόντων πόσον εἶναι συντελεστικοὶ εἰς τὴν ὀρθὴν ἀναπαράστασιν τῶν διαφόρων τῆς ἱστορίας περιόδων οὐδεὶς σήμερον ἀγνοεῖ. Διὰ τοῦτο καὶ τῶν παλαιῶν ἀρχόντων τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν ὑπάτων τῆς Ρώμης, ἵνα εἰς τοῦτους μόνον περιορισθῶμεν, ἀνέκαθεν μετὰ πολλῆς